

சுத்தியவேத பாதுகாவலன்

“கர்த்தர் நகரத்தைக் காக்காவிட்டால் அதைக் காக்கிறவன் கண்விழிப்பது வியர்த்தம்”

76-ம் புத்தகம் 24-ம் இல. யாழ்ப்பாணம் 1951-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 21-ந்திகதி வியாழக்கிழமை — பிரதிசதம் 10

தேவ வள்ளன்மை

வள்ளன்மை என்பது வள்ளல் தன்மை என்பதின் சுருங்கிய பதமாகும். தாமடைந்துள்ள பொருளின் பயனை இரப்போர்க்கு இல்லையென்னொதுவரம்பின்றி வழங்கும் கொடையாளிகளையே அக்காலத்தும் இக்காலத்தும் வள்ளல்கள் என்ற சிறப்புப்பெயரால் நம்தமிழ்நாட்டு மக்கள் அழைக்கின்றனர். வள்ளன்மை என்பது கொடைத்தன்மை. அதாவது கொடுக்குங்குணம். ஒருவன் மிகுந்த தன்மப்படைத்த வறையிருந்தும் கொடுக்குங்குணம் படைத்தவனாயிரான். இத்தகைய யோனை உலோபியென உலகம் பெரிதும் இகழ்ந்துரைக்கும். ஒருவன் கொடுக்குங்குணம் படைத்திருந்தும் வழங்கும் பொருள்படையாத வறியுய் இருப்பான். “எறிகிறவன் கையில் கல்லைக்கொடுக்கவில்லையே” என்று இத்தகையோரைக் குறித்து இரங்கிக்கூறுவதுண்டு.

தற்காலத்தைவிட முற்காலத்தில் நம்தமிழ்நாட்டில் வள்ளல்கள் மலிந்திருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இல்லையென்று தம்வாயிலில் இரக்கவருவோரின் அகக்குறையை அவரது முகத்தோற்றத்தாலேயே அறிந்து, அவர்கள் வாய்திறந்து கேட்காமுன்னரே பொன்னும், மணியும், பட்டும், பீதாம்பரமும் வழங்கி அவர்களது வறுமைப் பிணியைக் களைந்த வள்ளல்கள் பலர் நம்தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தார்களெனச் சரித்திரவாயிலாக அறிகின்றோம். அத்தகைய வள்ளல்கள் மலிந்து பெருமை பெற்ற நம்தாய்நாட்டில் இப்போது ஆயிரத்துக்கொருவள் ளைக் காண்பதும் அரிதாகி விட்டது. இதற்குக்காரணம் காலத்தின் இயற்கைதானே அல்லது மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட மாறுபாடோ அறியோம்.

அக்காலத்து வள்ளல்களின் வள்ளன்மையும், அவர்கள் வறியோர்க்கு வழங்கியபான்மையும் கேட்கக்கேட்க ருசிகரமானது. வள்ளல்தன்மையுடன் கொடை வழங்கிய வள்ளல்களிடம் மட்டுமன்றி, அவர்களிடமிருந்து இரந்துபெற்ற வறியோர்களிடம் கூட எத்தகைய பெருந்தன்மையோடுகூடிய வள்ளன்மை விளங்கியதென்பதை அறிய வெகுபிரமிப்பாய் இருக்கின்றது.

வரம்பின் நிவழங்கும் வள்ளல் ஒருவனைத் தேடி அடைந்து பல வகையான வரிசைகளையும் பெற்று வருகின்ற ஒரு பாணன். தேர்களையும், குதிரைகளையும், யானைத்தொகுதிகளையும் வரிசைப்பொருள்களாகப்பெற்று யானைமீது இவர்து வருகின்ற அப்பாணனை எதிர்கொண்டு கடக்கின்றான் வறியுணை பிறிதோர் பாணன். இத்தனை சிறப்புகளோடும் வருகின்ற பாணனை வறியுணை பாணன் கண்டு மன்னனை எண்ணி மயங்குகின்றான்.

“வாகைகூடிவரும் வெற்றி வேந்தே! உன் ஊரையும், பேரையும் உரைப்பாயாக” என விழுகின்றான் வறியுன். பரிசு பெற்றுவரும் பாணன் பதில் மொழியாக: “ஐயா! இவைகள் திறைப்பொருள்கள் அல்ல; மகத நாட்டு மன்னனிடமிருந்து வரிசையாகப்பெற்றபரிசில்பொருள்கள். யானும் உன்னைப்போல் வறியபாணனேயன்றி மன்னல்ல. நீயும் அம்மகதநாட்டு அண்ணலையடைந்தால் யான் பண்டிதை—சிலந்தர் எமறென்ஸியா பெற்றபேறு பெற்று மீளலாம். அவன் இருக்கும் இடத்தைக்கண்டடைய அடையாளங்கள் இவையிவை எனக்கூறி வழிவிட்டான்” என வரலாறுகூறுகின்றது.

வறுமைநோயால் வாடிவதங்கிப் பின்னர் மன்னன் ஒருவனை அடைந்து பல சீர்வரிசைகளைப் பெற்றுக்கொணர்ந்த பெரியார் ஒருவர் தம் துணைவியைநோக்கி: “பெண்ணே! இதோ இவைகள் வள்ளன்மைக்க நல்லான் வழங்கிய வரிசைப்பொருள், இவற்றை நீ விரும்புவோர்க்கும் கொடு, உன்னை விரும்புவோர்க்கும் கொடு, உன் சுற்றத்தார்க்கும் கொடு, நம்பசிதீர்ப்பலநாள் கடனாகப் பொருள் கொடுத்தாருக்கும் கொடு, இன்னார்க்கு என்று வரையறை செய்யாது கொடு, என்னைக்கேளாமலும் கொடு, இப்பொருள்கொண்ட யாத்திறம்பட வாழலாமே என எண்ணாதே” — என்று கூறிய தான வரலாறு உள்ளத்தை உருக்குகின்றது.

இப்படியாக அக்காலத்தமிழ் மக்களின் வள்ளன்மைப் பெயர்

மடுமாதா தோத்திரப் பதிகம்

விருத்தம்

I

தாயேய வாழ்க! வரமழைதான் சொரிவோய் வாழ்க!
தொல்லறத்தின் தானே வாழ்க! சொர்ணமயச் சுடரேவாழ்க! துன்புற்றார் ஆயேவாழ்க! ஞானத்தின் அணியேவாழ்க! சம்மனசோர் அரசிவாழ்க! அடைக்கலத்தின் அன்னாய் வாழ்க! அவனிக் கோர் தாயேவாழ்க! தவித்தவரின் தடாகஊற்றே! தண்ணருள்தான் தந்தாய் வாழ்க! நடுக்கலின் தயங்காச்சோதி! எம்தஞ்சம் நீயேவாழ்க! மருதமடு நிலவேவாழ்க! எங்கள்மன நிறைவேவாழ்க! செபமலை நிதியேவாழ்க! வாழுகவே!

II

அருமைத்தாயே நமஸ்காரம்! அன்பின்சுனையே நமஸ்காரம்! அருளின்வற்றுச் சமுத்திரமே அறத்தின்வடிவே நமஸ்காரம்! கருணைக்கடலே நமஸ்காரம்! கற்பின் அரசி நமஸ்காரம்! கன்னி மரியே திரித்துவத்தின் கமலமலரே நமஸ்காரம்! இருளின்ஒளியே! வாடாத இனியரேசா நமஸ்காரம்! யேசுபரணை ஈன்றெடுத்த எங்கள் தாயே! நமஸ்காரம்! மருதமடுவி விருந்தெங்கள் மனையிற்காட்சி தருசுகுண! மணியே! மகிழ்ந்தோம் செபமலை மரியே! பணிந்தோம் நமஸ்காரம்!

III

பொன்னுலக மன்னனைப் பெற்றெடுத்த தன்பிடுறெடு பூங்கரந் தன்னிலேந்திப் பொங்குமகிழ் பூத்திடும் புதுமைதவழ் அன்னையே! பொல்லாத வாழ்வுபூண்டு துன்னிவரும் உமதுபதி மன்னுதற் கெத்தவம் தொல்லுலகிற் செய்தமம்மா! சோடிமுந் தன்றிலாய் வாடிடுந் துன்பவிருள் துடைக்கவா நெழுந்தசோதி! இன்னிசைகள் பாடினோம் பொன்னடன மாடினோம் எழின்மலர்கள் சூடினோம் கேற்காத பாவமயல் போக்கியே நின்றபடிவம் ஏற்றினோம் இதயமீது சென்னிமிசை போற்றிடுங் கன்னியர்கள் அரசியே! தேசலா மடுவில் வாழும் செங்கமல லீலியே! எங்கள் தவ மூலியே! திவ்யசெப மாலையே!

IV

காரிணப் பழித்தகருங் கூந்தலும் அன்றலர்செங்கமலமலர் வென்றமுகமும் கடலெனக் கருணைபொழி கயல்விழியும் தொண்டையங்கனியதனை வென்றவிதழும் சீரியலு வெண்டரள மூரலும் ஞானமெனுந் திருவமுது பொங்குதனமும் செய்யசெப மாலையணி யேந்துபூங் கரங்களும் திங்கள்தனை யணிந்தபதமும் சூரியனைப் போர்த்ததிரு வாதையதும் ஆடிவருந் தோகையில் வென்றவியலும் தொல்புவியிற் கண்டுகளி கொள்ளுதற் குந்தனருட் சோதினைக் காட்டவேண்டும் மாரியெனச் சோருகண் ணீரதனுள் தோய்ந்துனது மலர்ப்பதம் தேடிவந்தோம். மருத மடுவாழும் அன்னையே! பொன்கரம் வாரியனைத் தாளுமம்மா.

“ஞானி”

